

moški kolegi, ampak pri 130 ur daljšem delu imamo približno 400 kron na leto manj, ako računimo, kar je manj na plači, stanovanju in kvinkvenijih. Pri nas se torej ravna po geslu: čim več dela, tem manj plačila.

Vse to pa sem na dolgo in na široko (no, sicer bi se dalo še marsikaj povedati) razpravljala zato, da znova enkrat pokažem, kakšne in kolike krivice, materialne in tudi moralne, se nam gode vedno in gotovo v vseh strokah. Naše prizadevanje bi moralo biti, da jih skušamo odpraviti, kolikor se da, ter da s časom pridemo do tega, ne le, da bomo za jednako delo imele enako plačo, ampak da bomo dobile tudi odškodnino za one ure, ki jih odslužimo pri ročnem delu. A to bi dosegle le s časom, in sicer po strokovni organizaciji učiteljic. Seveda bi bilo najbolje, da se vse učiteljice združijo v isto svrho, ne glede na narodnost in politično mišljenje. A ker kaj tacega pri sedanjih narodnostnih prepirih in pri malo razviti zavesti jednako-pravnosti z moškimi, — saj sem večkrat sama slišala opombo, od kjer bi jo bila najmanj pričakovala, namreč od svoje izobražene kolegkinje: „Kaj hočeš, ženske smo, moramo molčati!“ kakor bi bila slučajnost, da smo ženske, nedopustna pregreha, — ni pričakovati, skušajmo se vsaj me napredne slovenske učiteljice, ki se zavedamo svojih dolžnosti, pa tudi svojih pravic, krepko organizirati, da moremo potem kompaktno nastopati v dosego svojih pravic.

Gotovo v isti meri, ali morda še v večji meri, kakor v našem stanu, se gode ženskam krivice i v drugih stanovih od strani njihovih moških kolegov. Ako pa nočemo, da se ne bo predcenjevalo našega dela ter ne špekuliralo na njem in na naših močeh, ker vsaj zdaj manj stanejo združujmo se v močna strokovna društva, katerim naj bo naloga energično poganjanje za dosego pravic, ki nam pristojajo po božjih in človeških postavah.

Ne podcenjujmo pa pri tem »splošnega slovenskega ženskega društva« ter pristopajmo mnogoštevilno, da s tem pripomoremo tudi k splošni izobrazbi in probujanju slovenskega ženstva. Na delo, in Bog blagoslovi naš trud!

PRI KOLOVRATU. UTVA.

Urno se vrti kolesce,
dekle prede tanko nit,
skozi male šipe okna
pada nanjo lune svit.

Pada ji na lice vpalo
in na temne nje lase;
v misli vtaplja dekle zalo
se otožne in težké.

Bilo je v spomladi rosni,
ko je on jemal slovo,
vzel s sabo nje up je jasni,
vzel nje srečo vso s sabo.

Drugič od tedaj doline,
hribe krije sneg in led,
on ne pride iz tujine,
tuji ga objema svet.

Tam dekle ga drugo čara
z zapeljivimi očmi;
morda zanjo več ne mara,
zanjo — ki tako trpi.

Morda temna slutnja vara,
morda pekla je šepet,
ah nemara, ah nemara
dragi vendar pride spet.

In zastaja ji kolesce,
z roko belo se podpre,
trepetaje kot peresce
dekle mračno pred-se zre.

V srce jad se ji ulega,
luna gleda jo molčé,
a tam daleč — on prisega
drugi ljubav in srcé . . .

HROSVITA IZ GANDERSHEIMA. DR. K. GLASER. GRADEC.

Vsi odličnejši mlajši slovstveni zgodovinarji, ki opisujejo razvitek nemškega